

DONCS
AIXÒ

MARCEL·LÍ
BORRELL

Cine-ajuda

Dir que el cinema és escola de vida i d'aprenentatge sentimental, és tant com afirmar que anar a una sala fosca suposa tornar al pupitre, al recreo, a l'entrepà, a somiar què serem i què farem quan siguem grans. A més, el mestre i la mestra ens ha deixat completament sols a classe. Uauu! Després, deia el Mankiewicz d'*Eva al desnudo*, la vida mai no respecta el guió. Estic preparant el terreny per arribar al ser o no ser de la columna d'avui: de la mateixa manera que hi ha consultors financers i *coachs* d'intel·ligència emocional, ¿per què no existeixen consultors cinematogràfics? Que quan algú i alguna té un dia complicat amb l'amo a la feina, fills i filles sortits de mare i pare (i a l'inrevès), la psicòtica neurosi nacionalista, la tempestuosa o laxa relació amorosa, en fi, quan l'anar al cinema és protegir-te dins el refugi antiaeri o al fetus matern, vindria bé que, previ diagnòstic, l'especialista cinematogràfic ens receptés la pel·lícula que ens ha de millorar el dia. Una farmàcia fílmica. Les 24 hores del dia, els 365 dies de l'any. Davant l'estoc de fàrmacs audiovisuals a l'abast, convé saber triar. No s'hi val a creure que si estàs emprenyat, el millor sigui una comèdia; que si els polítics et prenen el cuer cabellut, cal veure't un western de sioux de puta. ¿Cine-ajuda amb prescripció facultativa? Som-hi.